

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817206935
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817206935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu Z. I., so sídlom G. XX, XXX XX Y., U.: XX XXX XXX, proti žalovaným 1/ O. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. Z., t.č. E. S. XXXX/XXX, XXX XX K. E., 2/ U. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. Z., t.č. E. S. XXXX/XXX, XXX XX K. E. J., o zaplatenie 8.303,89 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 5Csp/99/2017-165 zo dňa 14. februára 2019, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. v časti o povolení uhradiť dlh v pravidelných mesačných splátkach.

II. Vo zvyšnej napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania rozsudok zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Konanie zastavuje v časti o zaplatenie sumy 2200 eur.

Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3058,78 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5458,78 eur od 3.7.2017 do 23.7.2018, zo sumy 4958,78 eur od 24.7.2018 do 27.8.2018, zo sumy 4458,78 eur od 28.8.2018 do 4.10.2018, zo sumy 4058,78 eur od 5.10.2018 do 9.11.2018, zo sumy 3758,78 eur od 10.11.2018 do 27.12.2018, zo sumy 3258,78 eur od 28.12.2018 do 1.2.2019, zo sumy 3058,78 eur od 2.2.2019 až do zaplatenia, a to všetko im povoľuje uhradiť v 200-eurových mesačných splátkach, splatných vždy každého 25-teho dňa toho, ktorého mesiaca k rukám žalobcu, začínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku, pod následkami straty výhody splátok.

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietla.

Žalobcovi priznáva proti žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia

zmluvy, § 145 ods. 2, § 220 ods. 2, § 232 ods. 3, 4, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca ako banka a žalovaní ako klienti uzavreli dňa XX.XX.XXXX Y. o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 10.000,- Eur. Žalobca ďalej predložil „Opakované upozornenie“ zo dňa 19.04.2017 adresované žalovaným, ktorým sú vyzvaní k úhrade omeškanej sumy 140,82 Eur najneskôr do 24.04.2017 s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia úveru. Žalobca tiež súdu predložil „výzvu na predčasné splatenie úveru“ zo dňa 22.06.2017, v ktorom žiadal žalovaných uhradiť sumu 8.639,52 Eur do 02.07.2017. Podľa predložených kópií obálok s doručenkami, žalovaní poštové zásielky s výzvami na mimoriadne zosplatnenie úveru neprevzali v odbernej lehote, pričom na pošte ostali uložené dňa 26.06.2017. Zo žalobcom predloženého výpisu z účtu a výpisu z internetového bankového systému je zrejmé, že žalovanému bol dňa 12.09.2014 poskytnutý úver 9.500,- Eur. Z predloženej špecifikácie a prehľadu splácania a predčasného zosplatnenia vyplynulo, že celkovo žalovaný uhradil sumu 1.696,11 Eur. Žalovaná 2/ na pojednávaní dňa 12.11.2018 predložila súdu potvrdenia o vkladoch v hotovosti pre žalobcu. Ide o potvrdenie zo dňa 09.11.2018, zo dňa 27.08.2018, zo dňa 23.7.2018, zo dňa 04.10.2018 o vklade na úverový účet v celkovej sume 1.700,- Eur. Na pojednávaní dňa 14.02.2019 predložila súdu potvrdenie o vklade pre žalobcu. Jedná sa o potvrdenie zo dňa 01.02.2019 o vklade na úverový účet v sume 200,- Eur a zároveň uviedla, že súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom. Podaním zo dňa 21.11.2018 žalobca vzal žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy 1.700,- Eur, ktoré uhradili žalovaní po podaní žaloby a zároveň podaním zo dňa 29.01.2019 zobral žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy 500,- Eur z dôvodu úhrady žalovaným po podaní žaloby.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaní s čiastočným späťvzatím súhlasili, preto súd konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 2.200,- Eur. Ďalej uviedol, že zmluva uzatvorená medzi stranami je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Údaje obsiahnuté v tzv. formulárovej zmluve zo dňa 12.09.2014 však nezodpovedali požiadavkám kladeným na zmluvu o spotrebiteľskom úvere v rámci ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o názor vyjadrený v Rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 uviedol, že Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný v čase uzavretia zmluvy, nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch sa tak líši od požiadavky Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a jednoznačne vyžaduje vyjadrenie jednak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods. 1 Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Pri rozpore medzi Smernicou a zákonom vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. V prípadoch, kedy súdy rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe sa súd priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší, nakoľko princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku.

5. Na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že formulárová zmluva neobsahuje údaj o splatnosti splátok, 1. splátky, iných poplatkov a konečnú splatnosť úveru a z dôvodu absencie týchto údajov v samotnej zmluve, tak ako to vyžaduje § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto je

možné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že v zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. Na zdôraznenie uvedenej argumentácie uviedol, že ak súd použije údaje pre výpočet RPMN, ktoré sú uvedené v bode 1.2 zmluvy, tak bude údaj RPMN predstavovať 11,72%, pričom samotná zmluva uvádza 11,9%. Zároveň podľa výpočtu prostredníctvom portálu www.fininfo.sk, ktorý zohľadňuje aj deň poskytnutia úveru dospel k výpočtu RPMN vo výške 11,57% ročne. Uvedeným nepresnosťami a nejednoznačnosťami by sa dalo predísť, ak by žalobca v zmluve presne uviedol, ktoré údaje boli použité na výpočet RPMN. Na základe uvedeného dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k poplatku za poistenie uviedol, že toto malo byť podľa jeho názoru zahrnuté do RPMN, a teda celkových nákladov spotrebiteľa, pretože nešlo o dobrovoľnú doplnkovú službu. Poistenie výdavkov ako také mal žalobca vopred preformulované v bode 1.2 zmluvy, pričom sa na formulári nachádza len políčko na zaškrtnutie, či spotrebiteľ spĺňa alebo nespĺňa podmienky poistenia. Žalobca tak nepreukázal, že išlo o dobrovoľnú doplnkovú službu, a že bez takejto doplnkovej služby, by žalovaný získal spotrebiteľský úver bez ponúkaných podmienok.

6. Uviedol, že žalobca má v danom prípade iba nárok na istinu úveru bez úroku. Vzhľadom na to, že úhrady žalovaných predstavovali sumu 4.041,22 Eur a po podaní žalobu sumu 2.400,- Eur, žalovaných zaviazal na úhradu nesplatennej istiny v sume 3.058,78 Eur a vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamietol. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu súd priznal úroky z omeškania vo výške 5% ročne. Vzhľadom na finančné možnosti žalovaných, súd žalovaným povolil uspokojiť nárok žalobcu v primeraných splátkach po 200,- Eur mesačne. Žalovaná 2/ je nezamestnaná, žalovaný 1/ je živnostník, bývajú v podnájme, žiadnu nehnuteľnosť nevlastnia, vlastnia iba starší osobný automobil. Pokiaľ ide o mesačné výdavky, nájom predstavuje sumu 250,- Eur mesačne, 40,- Eur za internet, uhrádzajú zdravotné poistenie v sume 120,- Eur mesačne. Majú vyživovaciu povinnosť k dvom deťom vo veku 15 a 17 rokov, obe sú nezaopatrené, študujú na školách a obe deti majú aj zdravotné problémy podľa všetkého majú intoleranciu na lepok. Z toho dôvodu vznikajú žalovaným zvýšené výdavky na lieky. Sedemnásťročný syn sa navyše od detstva lieči na neuroológii, má chronické zdravotné problémy. Pokiaľ ide o výdavky na stravu zhruba 100,- Eur na jednu osobu. Splácanie dlhu nepresiahne dobu 36 mesiacov. Účelom priznania dlžnej sumy súdnym rozhodnutím nemôže byť likvidačné pôsobenie na spotrebiteľa, ktorý sa dostáva z finančných problémov, ale uspokojenie nároku veriteľa, pričom žalobca aj vzhľadom na priznanie nároku na úrok z omeškania nebude takýmto rozhodnutím nijako ukrátený.

7. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcov úspech predstavoval 63,14% a neúspech 36,86% a po odpočítaní neúspechu žalobcu od jeho úspechu, žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere $26,28\% = 26\%$, pričom uvedenú náhradu mu priznal aj súd. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu zamietnutej časti, v časti povolenia splácať dlh v splátkach a v časti trov konania. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). K absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere sú aj obchodné podmienky banky (VOP a OP), a teda niektoré náležitosti sú tak v samotnom texte zmluvy a ďalšie v OP a VOP. Z uvedeného teda vyplýva, že počet, termíny splátok a istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky, čo platí aj pre údaj o výške splátky. Uviedol, že informáciu, že splácanie spotrebiteľského úveru obsahuje amortizačná tabuľka, ktorú klientovi poskytuje už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti poukázal aj na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu, a to na uznesenia č.k. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, č.k. 4 Cdo 211/2017 zo dňa 23.04.2018, č.k. 3 Cdo 56/2018 zo dňa 17.04.2018, č.k. 4 Cdo 65/2018 zo dňa 26.09.2018, č.k. 5 Cdo 132/2017 zo dňa 29.10.2018, č.k. 2 Cdo 235/2017 zo dňa 21.1.2018, č.k. 3 Cdo 45/2018 zo dňa 22.11.2018, č.k. 7 Cdo 98/2018 zo dňa 30.01.2019, č.k. 4 Cdo 187/2017 zo dňa 23.04.2018, ako aj na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K tvrdeniu o absencii všetkých predpokladov na výpočet RPMN uviedol, že všetky predpoklady v zmluve sú uvedené, a týmito sú: výška úveru, dátum prvej a poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátky, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy. Uviedol, že zákon nepožadoval a ani v súčasnosti nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický prepočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet

RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Trval na tom, že výpočet RPMN uvedený v úverovej zmluve je správny a v súlade so zákonom. V nadväznosti na uvedené poukázal aj na obdobné rozhodnutia krajských súdov. K poplatku za poistenie uviedol, že má za to, že celkové náklady spotrebiteľa uvedené v zmluve zodpovedajú násobku počtu splátok a výšky splátok a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru a zdôraznil, že poistenie je v každom prípade dohodnuté individuálne, nakoľko nie je podmienkou poskytnutia úveru a poistenie sprostredkúva na základe žiadosti klienta. Namietal, že súd do celkových nákladov započítaval aj poistné, čo je v rozpore so zákonom a na základe uvedeného dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov je v zmluve uvedená nesprávne. K možnosti doplniť dokazovanie v odvolacom konaní poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, č.k. 16Co/2017-114 zo dňa 20.02.2018. K výroku, ktorým povolil splácať dlžnú sumu v splátkach uviedol, že súd nedostatočne preskúmal pomery žalovaných a vychádzal iba z ich tvrdení, pričom títo neprodukovali žiadny dôkaz o svojej situácii, pričom z odôvodnenia vôbec nevyplýva, či mal za preukázané nepriaznivé sociálno-ekonomické pomery žalovaných. Ďalej mal za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. V tejto súvislosti opätovne poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Ku trovám ešte uviedol, že má za to, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaných zaplatiť dlh spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% - vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

9. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné čo do výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a čo do výroku o trovách konania.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať

v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to vo vzťahu k posúdeniu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Odvolací súd sa najprv zaoberal odvolaním žalobcu v časti povolenia splácať dlh žalovanými v splátkach. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje na pomery na strane žalovaných, a to jednak na ich majetkové, sociálne a rodinné pomery, ktoré žalovaní preukázali jednak podaním Tlačiva pre dokladovanie pomerov strany konania, ktorá navrhuje, aby jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (Fyzická osoba) a jednak k uvedeným skutočnostiam boli aj vypočítaní na pojednávajú. Z uvedených dôvodov odvolací súd nevidí za potrebné na tomto mieste opätovne jednotlivo rozpisovať jednotlivé mesačné náklady žalovaných, ich sociálnu a rodinnú situáciu, preto odvolací súd len odkazuje v tejto časti na bod 83. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že v samotnej úverovej zmluve si zmluvné strany dohodli mesačné splátky vo výške 131,60 Eur, preto ani z tohto hľadiska nemožno súdom povolené splácanie dlžnej sumy v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200,- Eur, teda vo výške vyššej ako boli pravidelné mesačné splátky uvedené v samotnej zmluve, považovať za neadekvátne výške žalovanej pohľadávky. Z uvedených dôvodov považoval preto odvolací súd odvolanie žalobcu v tejto časti za neopodstatnené.

17. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. rozsudok v napadnutej časti výroku I. čo do splatnosti priznanej sumy a príslušenstva v pravidelných mesačných splátkach ako vecne správny potvrdil.

18. Vo vzťahu k napadnutej zamietavej časti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnými náležitosťami spotrebiteľských zmlúv boli okrem iného aj údaje týkajúce sa uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie vyhodnotil absenciu týchto obligatórnych náležitostí, preto z uvedeného dôvodu mal za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V tomto prípade však treba prisvedčiť odvolaniu žalobcu, pretože v odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou napĺňa požiadavku spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných

princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je najvyššou autoritou Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie úijného práva Súdny dvor Európskej únie. V súlade s princípom právnej istoty sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej tak skutkovej ako i právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situáciách, keď existujú publikované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ďalších súdov Slovenskej republiky. Do uvedeného pojmu však nemožno zaradiť prax, ktorá je vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, či v jednotlivom doposiaľ ešte nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017).

20. K eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uzneseniami sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, pričom s uvedenými právnymi názormi Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p..

21. Súd prvej inštancie tak náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k posúdeniu obligatórnej náležitosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v dôsledku čoho odvolací súd nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie ani potvrdiť a ani zmeniť.

22. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné vyjadriť sa ešte ku skutočnosti, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, v zmluve absentujú aj predpoklady použité na výpočet RPMN. Z obsahu napadnutého rozhodnutia nijako nevyplýva špecifikácia, ktoré konkrétne predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve absentujú. Z prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy vyplýva, že predpoklady z ktorých je potrebné vychádzať pri výpočte RPMN sú: výška úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úroková sadzba, anuitná splátka, poplatok za poskytnutie úveru a dátum zmluvy.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku s tým, že pri skúmaní obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je potrebné sa vysporiadať s námietkami žalobcu (rozhodovacia prax dovolacieho súdu), pričom súd prvej inštancie posúdi, či uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa aj ďalšie obligatórne náležitosti vyžadované ZoSÚ pre spotrebiteľské úvery - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

25. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).